

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobkyně:

D.

sídlem

zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem

sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2016, č. j. 19/2016-190-STSP/4,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 20. 4. 2016, č. j. 19/2016-190-STSP/4, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, k rukám jeho zástupce JUDr. Radka Ondruše, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je otázka účastenství žalobkyně v řízení o udělení licence k provozování zvláštní linkové osobní dopravy, o kterou požádal dopravce S. A., k. s.
2. Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, v řízení o udělení licence na provozování zvláštní linkové osobní dopravy na vnitrostátní lince Otrokovice – Zlín – Vizovice, vedeném pod sp. zn. KUSP 16325/2016/DOP-Sed, usnesením dne 21. 3. 2016, č. j. KUZL 20464/2016, rozhodl, že žalobkyně není účastníkem předmětného správního řízení.
3. Proti citovanému usnesení brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a usnesení krajského úřadu potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

4. Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou. Má za to, že jí náleží postavení účastníka řízení o udělení licence k provozování zvláštní linkové osobní dopravy, o kterou žádá jiný dopravce (S. A., k. s.). Své účastenství dovozuje z § 27 odst. 2 ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně je přesvědčena, že coby provozovatel veřejné linkové dopravy ve stejném místě, se stejnými zastávkami a na stejné trase je na svých právech dotčena.
5. K postavení účastníka řízení postačí podle právní teorie potenciální předpoklad existence práv, právem chráněných zájmů nebo povinností. Postavení účastníka má osoba do doby, než se v průběhu řízení prokáže opak, tedy že na svých právech dotčena není. Žalovaný v napadeném rozhodnutí účastenství žalobkyně *a priori* odmítl, aniž by se vypořádal s rozhodnými skutečnostmi. Práva žalobkyně, jež mohou být v licenčním řízení dotčena, jsou právo provozovat na dané lince veřejnou osobní linkovou dopravu dotovaným spojem, právo na zachování dotačního titulu, resp. na neodnětí dotace, a majetkové právo.
6. Vydání licence na dané trase pro jiného dopravce odčerpá žalobkyni část přepravovaných osob. Nebude schopna dodržet podmínky dotace, což může vyvolat řízení o rozpočtové nekázní a ohrozit její záměr na čerpání evropských prostředků. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil přínos vstupu nového dopravce pro hospodářskou soutěž. Opomenul však práva žalobkyně, již liberalizace trhu způsobuje ekonomickou újmu. Žalobkyně nedostala prostor pro prokázání dotčení na svých právech. Závěry žalovaného o neúčastenství žalobkyně jsou nedostatečně odůvodněné a mají znaky libovůle.
7. Žalovaný podle žalobkyně dostatečně nereagoval na argumentaci o nadbytečnosti udělení licence z důvodu dostačující dopravní obslužnosti, resp. na tvrzení, že žalobkyně s dopravcem neuzavřela smlouvu o využívání stávajících označníků. Nevypořádal se rovněž s námitkou žalobkyně, že s ohledem na dřívější rozhodovací činnost by měl dopravní úřad rozhodnout o nepovolení provozování dopravy na linkách, kde je dopravní obslužnost zajištěna provozem linek jiných přepravců. Došlo tak k porušení zásady legitimního očekávání.
8. Podle žalobkyně žalovaný nereagoval ani na její výtku o extenzivním výkladu pojmu zvláštní doprava [§ 2 odst. 7 písm. b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů]. Pokud silniční úřad udělil licenci na zvláštní dopravu, měl ji udělit za identických podmínek jako náhradní dopravě Českých drah, tedy s výstupními místy jen v železničních stanicích. Prodloužení železniční dopravy o osobní veřejnou linkovou dopravu v místech, kam nedosahují železniční stanice, je nepřipustné a diskriminuje ostatní

dopravce. Fakticky se podle žalobkyně nejedná o zvláštní dopravu, ale o dopravu mající charakter veřejné osobní linkové dopravy.

9. Nezákonnost spatřuje žalobkyně dále v postupu žalovaného, který rozhodl o podaném odvolání, aniž by žalobkyni umožnil podané odvolání doplnit. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 4/2009, z něhož vyplývá, že správní orgán je povinen vyzvat odvolatele k doplnění vad podání. Rozhodl-li žalovaný, aniž by žalobkyni vyzval k doplnění, porušil její právo na spravedlivý proces.
10. Žalobkyně zdůraznila judikatorní rozměr podané žaloby. Zákon o silniční dopravě výslovně neřeší otázku účastenství v řízení o udělení licence. Je tak nutné aplikovat pozdější obecnou normu - § 27 správního řádu a přiznat žalobkyni postavení účastníka. Počet přepravovaných osob je základním monitorovacím ukazatelem u přidělených dotací. Pokud by došlo k rozmělnění podnikatelského prostředí a uvolnění státní regulace, nebylo by možné daný ukazatel počtu přepravovaných osob dodržet.
11. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odvolání bylo zamítnuto s odkazem na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce účastenství konkurenčních dopravců v licenčním řízení podle zákona o silniční dopravě. Z ní vyplývá, že ani pokud je konkurenční dopravce příjemcem dotací, nesměřují ustanovení zákona o silniční dopravě k jeho ochraně. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.
13. V doplnění svého vyjádření žalovaný rozvedl, že neexistuje právo žalobkyně, které by mohlo být výsledkem licenčního řízení dotčeno. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu v oblasti veřejné linkové dopravy neexistuje právo dopravce na ochranu před působením konkurence při příchodu konkurenčního dopravce na určitou linku. Účelem právní úpravy v zákoně o silniční dopravě je ochrana hospodářného a účelného vynakládání veřejných prostředků, nikoliv ochrana stávajících dopravců.
14. Žalovaný popsal průběh licenčního řízení v případě vnitrokrajských linek (§ 12 odst. 1 v návaznosti na § 11 odst. 3 zákona o silniční dopravě). Zdůraznil, že prakticky jediným důvodem pro neudělení licence je § 12 odst. 2 písm. a) zákona, tedy skutečnost, že linka je zajištěna provozem jiné veřejné osobní dopravy, která je provozována na základě smlouvy o veřejných službách v přepravě cestujících. K odstranění nadbytečných žádostí o stanoviska podle § 11 odst. 3 zákona, která jsou ve výsledku pro dopravní úřad irelevantní, směřuje novela zákona o silniční dopravě (provedená zákonem č. 304/2017 Sb.). Podle její důvodové zprávy dotace na pořízení autobusů, ať již z evropských nebo národních zdrojů, nemohou být důvodem pro neudělení licence konkurenčnímu dopravci. Relevantní pro udělení licence je pouze § 12 odst. 2 písm. a) zákona. Nemá-li dopravní úřad možnost zohlednit dotační titul v rámci licenčního řízení, nemůže být v tomto řízení jakkoli dotčeno právo dopravce na zachování předmětného dotačního titulu.
15. Žalobkyně podle žalovaného dezinterpretuje napadené rozhodnutí. Z něj nevyplývá, že by účelem zákona o silniční dopravě měla být podpora tržního prostředí. Rozhodnutí deklaruje, že stávající dopravci musí být připraveni na potenciální příchod konkurenčního dopravce, neboť takovému příchodu nelze zabránit jinak než § 12 odst. 2 písm. a) zákona.

Zákon o silniční dopravě chrání hospodárné vynakládání veřejných prostředků, nikoli stávající dopravce.

16. Námitku vady řízení spočívající v rozhodnutí o blanketním odvolání považuje žalovaný za účelovou. Žalobkyně si sama v odvolání určila lhůtu k jeho doplnění. Dala tím najevo, že o povinných náležitostech odvolání ví. Žalovaný vzal v úvahu skutečnost, že žalobkyně je v řízení zastoupena advokátem. Nepochybně jí musela být známa právní úprava obsažená ve správním řádu. Poučení podle žalovaného nebylo v dané věci nezbytné. Žalovaný rovněž poukázal na povahu usnesení, proti němuž bylo odvolání podáno. Šlo o deklaratorní usnesení, zda žalobkyně je či není účastníkem licenčního řízení. V takovém případě je nutné bez ohledu na tvrzení dotčených osob klást důraz na povinnost správního orgánu zvážit veškeré skutkové i právní otázky ve prospěch i v neprospěch odvolatele. Jednalo se o posouzení otázky právní. Na závěr žalovaného by případné vyjádření žalobkyně mělo jen omezený vliv. Nevyzvání žalobkyně k doplnění odvolání tak nezpůsobilo nezákonnost vydaného rozhodnutí.
17. Námitkami žalobkyně směřujícími do merita věci (rozhodování o udělení licence), se žalovaný v rozhodnutí o účastenství pro nadbytečnost nezabýval.
18. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

19. K žádosti žalobkyně ze dne 6. 12. 2016 soud nařídil v dané věci ústní jednání na 20. 6. 2018.
20. Při něm účastníci setrvali na svých stanoviscích.
21. Zástupce žalobce zdůraznil judikatorní význam řešené problematiky. Účastenství žalobkyně, která provozuje dopravu na základě závazku veřejné služby, v řízení o udělení licence konkurenčního dopravce, se odlišuje od problematiky dosud řešené judikaturou Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že připuštění účastenství žalobkyně v licenčním řízení by mimo jiné umožnilo vyřešit v rámci daného řízení spory mezi dopravci o využívání označníků.
22. Žalovaný konstatoval, že účastenství žalobkyně bylo posouzeno v souladu se zákonem o silniční dopravě. Zákon v licenčním řízení nezohledňuje zájem dopravce, pouze skutečnost, že linka je zajištěna provozem jiné veřejné osobní dopravy provozované na základě smlouvy o veřejných službách. Dříve byly označnické majetkem dopravce; jejich využívání konkurentem nebylo možné zohlednit v licenčním řízení. Za současné úpravy jsou zastávky dopravními značkami.

V. Posouzení věci soudem

23. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
24. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
25. Soud se nejprve zabýval namítanými procesními vadami, spočívajícími v absenci výzvy k doplnění odvolání, resp. námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o nepřiznání práv účastníka řízení.

26. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaný zatížil předcházející správní řízení vadou, neboť rozhodl o blanketním odvolání, aniž by ji vyzval k odstranění vad.
27. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala prostřednictvím zástupce proti usnesení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 21. 3. 2016, kterým jí nebylo přiznáno postavení účastníka licenčního řízení, dne 5. 4. 2016 blanketní odvolání do všech jeho výroků. Uvedla, že případné vady podání odstraní ve lhůtě 15 dnů nebo k výzvě správního úřadu ve lhůtě jím stanovené. Žalovaný o podaném odvolání napadeným rozhodnutím ze dne 20. 4. 2016 rozhodl, aniž by žalobkyni vyzýval k odstranění vad podání.
28. Podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod *má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.*
29. Právo na právní pomoc se do správního řádu promítá v základních zásadách správního řízení, zejména v § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, upravujícího poučovací povinnost správních orgánů. Podle citovaného ustanovení *poskytne správní orgán v souvislosti se svým úkonem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.* Poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit [srov. nález sp. zn. I. ÚS 63/96 ze dne 25. 6. 1997 (N 82/8 SbNU 267), dostupný na <http://nalus.usoud.cz/>, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, publikovaný pod č. 2235/2011 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz].
30. Podle § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.* Z ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu plyne, že *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.* Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. *Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.*
31. Odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, proto musí splňovat obecné náležitosti popsané v § 37 odst. 2 správního řádu. Kromě obecných náležitostí podání musí odvolání obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí, případně řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo.
32. Žalobkyně v podaném odvolání konkretizovala, proti jakému rozhodnutí její podání směřuje, a uvedla, že napadá všechny výroky rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nerozvedla však, z jakých důvodů rozhodnutí napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy. Její odvolání neobsahovalo žádnou námitku, na jejímž základě by bylo možné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumat.
33. Jak žalobkyně správně uváděla, z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že „*nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního*

řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“ (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 - 30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS, nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53).

34. Správní orgány tedy byly povinny vyzvat žalobkyni k doplnění odvolacích důvodů. Skutečnost, že žalobkyně sama avizovala, že odvolání doplní, na výše zmíněné povinnosti nic nemění. Naopak, žalobkyně dala správnímu orgánu jednoznačně najevo, že odvolání hodlá o odvolací důvody doplnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 4/2009-53). Prohlásí-li odvolatel v blanketním odvolání, že jej doplní ve lhůtě, kterou si sám určí, nemá takové prohlášení žádný význam. Lhůtu k doplnění neúplného podání určuje správní orgán, nikoliv účastník (srov. VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 722). Žalobkyně navíc v podaném odvolání uváděla, že jej doplní ve lhůtě 15 dnů, nebo na výzvu správního orgánu. Bylo tedy povinností správních orgánů žalobkyni k doplnění odvolání vyzvat.
35. Ani skutečnost, že žalobkyně byla zastoupena advokátem, postup správních orgánů neospravedlňuje. Povinnost správního orgánu vyzvat odvolatele k doplnění náležitostí podle § 37 odst. 3 správního řádu v případě absence některé z náležitostí odvolání platí obecně a je třeba ji uplatňovat vůči všem účastníkům správního řízení stejně nehledě na to, zda je imperfektní odvolání podáno účastníkem řízení samotným nebo jeho zástupcem (shodně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 9 As 61/2009-63, nebo ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67).
36. V daném případě měl správní orgán učinit opatření k odstranění nedostatků odvolání postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu, nikoliv o věci sám rozhodnout. Žalovaný rozhodoval o odvolání, aniž by znal konkrétní námitky, které hodlala žalobkyně v doplnění svého odvolání uplatnit. Z ústního jednání přitom vyplynulo, že problematika účastnictví žalobkyně v licenčním řízení není zcela jednoznačně vyjasněna konstantní judikaturou správních soudů. Konkrétní argumentace žalobkyně tak mohla posouzení otázky účastnictví v licenčním řízení zvrátit.
37. Rozhodnutí o odvolání bez předchozí výzvy k odstranění vad podání je v rozporu s procesními pravidly obsaženými ve správním řádu, jakož i se zásadami spravedlivého procesu. Uvedený postup by byl na místě pouze v situaci, kdy by žalobkyně ani přes výzvu správního orgánu podle § 37 odst. 3 správního řádu vady odvolání neodstranila.
38. Vzhledem k tomu, že soud shledal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, nezabýval se námitkami žalobkyně směřujícími do merita věci. Hodnocení této otázky soudem by nyní bylo předčasné. Posouzení, zda žalobkyni náleželo postavení účastníka licenčního řízení, bude na žalovaném, který předmětnou otázku zváží na podkladě konkrétních odvolacích námitek (bude-li odvolání na výzvu správního orgánu doplněno). Není přitom vyloučeno, že je-li v licenčním řízení nutné podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě zohlednit, že přepravní potřeby v přepravním spojení, kde bude linka vedena, jsou zajištěny provozem jiné veřejné osobní dopravy, která je provozována na základě smlouvy o veřejných službách v přepravě cestujících, mohla by práva takového dopravce být udělením licence jinému subjektu přímo dotčena.

39. Soud si je vědom skutečnosti, že v jiné věci téže žalobkyně rozsudkem ze dne 7. 6. 2018, č. j. 30 A 97/2016-45, zamítl žalobu proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 20. 4. 2016, č. j. 18/2016-190-STSP/5, i přes procesní pochybení spočívající v nevyzvání žalobkyně k doplnění odvolání podle § 37 odst. 3 správního řádu. Dospěl k závěru, že otázka účastnictví žalobkyně v řízení o správním deliktu jiného dopravce je jednoznačně vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu a že by zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení nemohlo na výsledku věci ničeho změnit. V nyní projednávané věci je však situace odlišná, neboť jak vyplynulo z vyjádření účastníků při ústním jednání, otázka účastnictví žalobkyně není judikaturou správních soudů dosud vyřešena a argumentace žalobkyně může způsob posouzení této otázky žalovaným ovlivnit. Bude tedy primárně na správních orgánech, aby při znalosti konkrétních odvolacích námitek posoudily, zda práva žalobkyně mohou být v řízení o udělení licence dopravci S. A., k. s. přímo dotčena.

VI. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že ve správním řízení předcházejícím vydání rozhodnutí žalovaného došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení (§ 37 odst. 3, resp. § 82 odst. 2 správního řádu), které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c), § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na správním orgánu, aby žalobkyni vyzval k odstranění vad odvolání; teprve poté může být ve věci rozhodnuto.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně náklady řízení ve lhůtě tří dnů ode dne vydání rozsudku nevyčíslil, určil soud výši náhrady nákladů řízení podle obsahu soudního spisu.
42. Náklady řízení žalobkyně se skládají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobkyně. Soud přiznal zástupci žalobkyně odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání) 3×3100 Kč a náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými 3×300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); celkem tedy 10 200 Kč. V podání ze dne 6. 12. 2016 zástupce žalobce účtoval cestovní náhrady a náhradu promarněného času na trase Brno – Zlín a zpět za poradu v sídle klienta dne 3. 6. 2016. Konání této porady však soudem nebylo žádným způsobem doloženo, proto zástupci náhrada zmíněných výdajů nebyla přiznána. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud přiznanou částku o částku odpovídající této dani, tj. o 2142 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 20. 6. 2018

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová